

Michaela Rapavá, 25 rokov, Martin

Svetlo

Chlad sterilných dlaždíc a bielych stien. Kovová posteľ, prázdne tváre doktorov a šŕuknutie tlačidla, ktoré spustilo nahrávanie zvukového záznamu. Už som zabudla aké to je...

Bol to rok, mesiac alebo deň? Nie. Muselo to byť dlhšie. Hlavná sestra, ktorá predo mňa postavila vodu, mala vrásky a prvé šedivé vlasy. Keď som ju videla naposledy, bola mladá, útla a jej tvár bezchybná, akoby bola z porcelánu.

„Ďakujem.“ Kývla som hlavou. Čas je relatívny a pre každého plynie inak. Na ceste vesmírom sa niečo také, na prvý pohľad filozofické, mení na surový fakt. Čas je nekonečný sled zábleskov prítomnosti.

Predo mnou sedelo niekoľko doktorov v bielych plášťoch. Žena s vyčesanými vlasmi a vážnym výrazom ťukla pár krát do tabletu. Prehovorila: „Dvadsiaty piaty január 2238. Dnes popoludní záchranný tím našiel nezvestného člena flotily B6, ktorého úlohou bol prieskum planéty Orin-2. Ide o ôsmu nám známu planétu vhodnú pre život, na ktorej sa našli známky inteligentného života. Poprosím meno...“ Doktorka mala zapichnutý pohľad do tabletu. Chvíľu som nereagovala a za to som si vyslúžila jej prísny pohľad.

„Ah... Eva. Eva Černáková,“ odpovedala som. Mala som sucho v krku a načiahla som sa po pohár vody.

„Boli ste nezvestná,“ hovorila zatiaľ čo prezerala záznamy, „dvadsaťtri rokov.“ V jej očiach sa mihlo zhrozenie, ale okamžite sa stratilo. „Našli sme vás pri vašom plavidle zavretú v sklenenej konštrukcii v tvare pyramídy. Píše sa tu, že bola vytvorená nám doposiaľ neznámou technológiou...“

Kývla som hlavou. „Záchranný tím k vám pristúpil a konštrukcia sa otvorila. Rozpustila sa do zeme. Nezostalo po nej nič. Nepodarilo sa z nej odobrať vzorky, preskúmať ju... Zdalo sa, že vás držala pri živote, kým sa neobjavila pomoc, ale to je len odhad... Spomínate si, čo sa stalo?“

Flotila A6 bola prvá, ktorá skúmala planétu Orin-2. Nikdy sa nestretli so zmieneným inteligentným životom, ale objavili podobné konštrukcie - pyramídové obydliá rôznych veľkostí, ktoré pripomínali skleníky. Všetci z posádky zmizli bez stopy a my, flotila B6, sme mali zistiť, čo sa stalo.

Ich posledné hlásenie bolo o svetle, ktoré sa v podobe gule vznášalo okolo lode. Kamery sa vypli. Komunikačné zariadenie sa odpojilo a samé reštartovalo. Sledovací prístroj, ktorý mali členovia pripnutý na skafandri, ukazoval nezmysly. Krútilo sa na jednom mieste stále dokola.

Keď sme pristáli na planéte Orin-2, ohromila ma rozmanitá fauna a flóra. Nikdy som nevidela nič podobné. Možno jedine na fotkách spred roku 2050 z planéty Zem. Najbližšia hviezda poskytovala dostatok tepla a svetla, ktoré sa odrážalo od sýtozelených listov. Všetko hralo farbami. Najviac fascinujúci bol fakt, že všetko na planéte žilo v symbióze. Neexistuje druh, ktorý by ohrozoval iný. Všetko funguje ako jeden dokonalý organizmus. Každá časť má svoj význam, ničoho nie je málo a nič nie je navyše, či to už sú drobné lišajníky alebo väčšie zvieratá.

Veľkú časť planéty pokrýva vodná plocha. Nikdy som nič podobné nevidela, pritom to bol môj tretí prieskum planéty s vyhovujúcimi podmienkami pre život.

V momente, keď sa moja noha v skafandri dotkla zeme cítila som, že sa tu niečo stane. Niečo veľmi dôležité. Nechala som si to pre seba...

Možno pocit bezpečia, ktorý Orin-2 obklopoval bol dôvod, prečo posádka A6 prestala byť ostražitá. Hovorili sme si, že podobnú chybu neurobíme. Nevrátíme sa späť, kým nezistíme, čo sa stalo. Robíme to pre ľudstvo, vedecký pokrok a ďalšie generácie.

Ihneď sme zamierili na miesto, kde posádka A6 zanechala svoje plavidlo. Nachádzalo sa neďaleko pyramídových konštrukcií a bolo celé obrastené rastlinami. Pôsobilo akoby ho pohlcovala zem, zabáralo sa do mäkkej neprirodzene hustej trávy.

Dostali sme povolenie na odstránenie rastlín laserovým, rezákom a číselný kód od dverí. Na naše veľké prekvapenie všetko bolo na svojom mieste, akoby sa posádka lode A6 vyparila bez stopy.

Riadenie lode nebolo poškodené, palivo na odlet dostačujúce...

Peter prehl'adával záznamy z bezpečnostného systému. Objavili sme len jedno video z kamery nad dverami. Ukazovalo ako posádka opúšťa loď a približne o hodinu neskôr sa vracia len jeden člen. Bežal. Do tváre mu nebolo vidieť.

Záznam končil jasným zábleskom, ktorý vyradil kameru z prevádzky. Pozreli sme si ho niekoľkokrát.

„Čo to bolo?“ Uvažoval najmladší zo skupiny, Marek.

„Posádka A6 hlásila, že sa okolo lode pohybuje nejaké svetlo. Asi to bude ono...“ Peter uložil video z hlavného počítača na externý disk. Nevyzeral znepokojene. Mal najviac skúseností s prieskumom, zažil hrôzostrašné veci a toto bola maličkosť, nad ktorou mávol rukou.

Neskôr nás vedenie poslalo preskúmať najväčšiu z pyramíd. Miesto, ktoré posádka A6 prezerala naposledy.

Prikázali nám rozdeliť sa. Ja a Marek sme zostali pri vchode do konštrukcie. Keby sa niečo zvrtilo a Peter by mal problémy, videli by sme čo sa stalo. Ak by sme vošli všetci spolu a spojenie by sa prerušilo, nebodaj by sme sa stratili... znovu by nebol nikto, kto by vedeniu povedal, čo sa deje.

Sledovala som ako sa Peter prediera rastlinami. V sluchátku sa ozval šum.

„Peter?“ Oslovila som ho cez komunikačné zariadenie.

„Príjem,“ odpovedal. Odľahlo mi. „Čo vidíš? Niečo nové?“

„Je tu...“ Začal hovoriť. Zdalo sa, že uvažuje. „Nejaký veľký symbol. Na zemi.“

„Aký?“ Pýtala sa žena z vedenia.

Hľadela som z diaľky na Petra, ktorého hlava pretŕčala spoza vysokých kríkov.

„Vyzerá ako kvet zložený z kruhov vypálený do zeme. Je len o trochu tmavší. Vedú od neho dve prašné cesty niekam na opačnú stranu pyramídy...“ Opisoval. Zvedavo som za ním hľadela.

Chcela som vidieť to čo on, ale nešlo to.

„Sú tam nejaké známky po flotile A6?“

„Nie, nezdá sa...“ Stíchol. Pravdepodobne niečo zazrel. „Stopy!“ Zvolal hlasno. „Zo skafandru. Ochranného obleku, podobnému tomu nášmu...“

„Kam smerujú?“ Pýtali sa z vedenia. Napäto sme s Marekom stáli pri vstupe do pyramídy.

„Zdá sa, že k východu. Odkiaľ som prišiel, ale... je to zvláštne.“ Na moment bolo ticho. Sledovala som ako sa Peter sklonil a stratil sa mi z dohľadu.

„Druhá stopa, ktorá je hneď za ňou je... opačne. Nejdú za sebou.“

Nerozumela som čo tým presne myslí. „Mám povolenie vojsť?“ Dožadovala som sa, ale odpoveďou mi bolo šumenie. „Haló? Peter? Počujeme sa?“

Ostré pišťanie nás donútilo komunikáciu prerušiť. Svetlo. Biela guľa žiarila pomedzi listy obrích rastlín. Prístroj sa reštartoval. „Eva Černáková?! Podajte hlásenie!“ Ozvalo sa mi do sluchátka.

„Svetlo!“ Zvolala som.

„Okamžite choďte dnu!“ Neváhala som ani sekundu. Žiarivá guľa zmizla. Bežala som smerom, kde som ešte pred chvíľou videla Petra. Stál tam celkom nehybný a hľadel na svietiaci symbol na zemi zložený z kruhov. Výjav, ktorý sa mi naskytol, ma vydesil. Peter pôsobil zhyponotizovane. Nevnímal ani keď som mu zamávala rukou pred tvárou. V jeho očiach žiaril biely kruh.

„Našla som Petra! Zdá sa že nevníma!“

„Odved'te ho von! Rýchlo!“ Rozkázala veliteľka. Podoprela som ho a viedla k Marekovi, ktorý trpezlivo čakal kým podídem k východu. Na krátky moment som pozrela do symbolu na zemi. Zdalo sa mi, že sa hýbe. Videla som kvet podobný lotosu. Opakovane sa rozvíjal a zatváral.

„Haló? Počujete ma?“ Ozvalo sa z vedenia. Vníkala som, že na mňa Marek máva. Musela som vynaložiť všetku vôľu, aby som sa otočila a pohla ďalej.

„Informácie?“ Pýtalo sa vedenie.

Rýchlou chôdzou som mala namierené k otvoru von z pyramídy, ale stále sa vzd'aloval. Čím rýchlejšie som sa pokúšala odísť, tým ďalej som bola od východu.

„Nemôžem sa dostať k východu. Niečo sa deje. Niečo divné!“ Hovorila som v panike. Mojou odpoveďou mi bol opäť len šum.

Peter sa prebral. Venoval mi zmätený pohľad a obzrel sa. „Černáková!“ Oslovil ma. Pozrela som tam kde on. Na mieste kde bol symbol stála silueta človeka. Žiaril. Jeho črty sa nedali rozoznať. Strácali sa v oslepujúcom svetle.

Postava sa pomaly, váhavo rozhýbala naším smerom. Vytasila som zbraň. Pár krát som na siluetu vystrelila, ale to ju nezastavilo. Rozdelila sa na niekoľko svetelných gúl. Postupovali k nám. Schmatla som Petra ešte mocnejšie a ťahala ho za sebou. Dostali sme sa k východu, ale ten sa pomaly začínal uzatvárať. Marek potiahol Petra k sebe.

„Peter je von!“ Kričal Marek. „Černáková?!“

Vchod bol príliš úzky. Ozval sa prenikavý piskot zo sluchátiek... ešte hlasnejší ako predtým. Musela som zariadenie rýchlo vypnúť. Vchod bol preč. Vydesene som šmátrala po skle predou mnou. Tvár Mareka a Petra sa za ním strácala. Rozplývali sa. Mizli...

Prudko som sa otočila na svetlo za mnou so zbraňou v ruke. Jedno z nich zastalo tesne predou mnou. Začalo sa meniť. Najprv sa objavili ruky, ktoré pridržali hlaveň mojej zbrane a pokúšali sa mi ju vypáčiť z rúk. Bolo to dievča v skafandri. Vystrelila som po nej. Projektil jej preletel hlavou, ale nezostal po ňom ani škrabanec. Dievča sa sformovalo späť.

Zdesene som hľadela postave do očí. Svojich vlastných. Spoznala som sa.

Moja dvojníčka mi venovala úsmev. Okamžite som sa po nej znovu zahнала. Jej podoba sa rozplynula a vzápätí zložila späť.

Aj svetlá za ňou sa začali meniť na postavy. Mali podobu všetkých členov posádky A6 a mne po chrbte prebehli zimomriavky. Ich oči boli neprirodzené, jasne modré...

Oprela som sa o stenu pyramídy na mieste, na ktorom ešte nedávno bol priechod.

Sledovali ma. Ucítila som pocit, ktorý akoby... nebol môj. Nieкто ma chcel upokojiť, utešiť. Cítila som slová a ich jemnosť, ale nič som nepočula. Bytosti si ma zvedavo obzerali. Pristúpili ku mne a aj keď som chcela utekať, nemohla som. V úžase som sledovala ako moja dvojníčka mi berie zbraň z ruky, ukladá ju na zem k mojim nohám. Ostatní sa ma pokúšali zložiť na zem.

Odopli mi skafander z hlavy. Pritlačili ma, vyzliekli mi ochranný oblek. Moja dvojníčka mi priložila ruky na hlavu, zatiaľ čo mi ostatní stiahli z nôh topánky.

Ešte chvíľu som sa pokúšala kričať a kopať, ale márne. Pozrela som na moje zbrane. Ležali pár metrov odo mňa celkom obrastené trávou a kvetmi.

Opúšťala ma všetká sila. Cítila som strach a chlad, ale tie sa postupne rozplývali. Svetlo sa mi vlievalo do hlavy, prechádzalo mojím hrdlom do hrude a srdca.

Obalili ma vlny pokoja, akoby som sa vznášala na hladine mora. Celým telom mi prechádzali zimomriavky. V mojej mysli znel hlas: „Ver mi. Si v bezpečí...“

Ponárala som sa do zeme. Moje ruky a nohy splynuli s rastlinami okolo.

Kontrolovala som, či dýcham a sledovala pár posledných myšlienok, ktoré prichádzali. Niečo mi dávalo silu, ale zároveň moja myseľ strácala kontrolu.

Zostala len jedna myšlienka a s ňou pocit hrôzy – umieram. Držala som sa jej, akoby od nej záviselo, či sa ešte niekedy zobudím. Bojovala som s príjemnou únavou a teplom na hrudi, ktoré stále viac obaľovalo moje srdce. „Pusti sa. Nechaj ísť,“ hovoril mi neznámy hlas v mysli.

Čas zastal. Pustila som sa poslednej myšlienky, ktorá ma držala pri vedomí. Zostala prázdnota. Nekonečno. Už nebolo nič na čo by sa dalo myslieť, čo by sa dalo cítiť... Už nebolo „ja“, ktoré by mohlo mať strach.

V prázdnote bolo svetlo. Nedýcham a srdce mi nebije. Som všetkým? Som ničím?

Zo zeme som sa narodila znovu. Bola som v tele vlka, ktorý beží so svojou svorkou cez zasnežené pláne niekde ďaleko na severe. Delila som sa s nimi o úlovok. Cítila som hlad. Trhala som mäso zo zvieraťa ostrými zubami. Bolo to tak prirodzené... V očiach mojich priateľov som videla, že sú tým čím ja. Som všetkým.

Bola som sob, ktorý uteká pred vlkami. Cítila som jeho strach a vôľu prežiť. Silu v mojich svaloch a nohách. Vietor, ktorý sa s behom opieral o moje parožie. Chytili ma. Rozhrýzli mi krk. Zožrali ma. Som všetkým.

Bola som les, zem a hlina, po ktorej utekajú zvieratá. Podopierala som každú živú bytosť. Dávala jej lásku a výživu. Ponúkala som všetko a nechcela nič späť. Zohrievalo ma teplé slnko, voda obmývala moje kosti a ja som jej dávala smer. Tvorila som hory, rieky a pramene.

Som všetkým.

Bola som voda a jej prúd. Nekonečné more, oceán a v ňom kvapka dažďa. Ponúkala som liečenie, posun a pohyb. Vyživovala som zem. Vlievala sa do nej v absolútnej pokore. Dávala domov rybám, napájala zvieratá, prúdila v ich telách. Som všetkým.

Bola som oheň. Duša, ktorá hľadá na druhú a vidí v nej seba. Spaľovala som, ničila a premieňala. Odnášala to čo už neslúži, hriala všetkých, ktorí chceli cítiť moje teplo. Dúchala som vášeň do miest, kde bol chlad.

Bola som človek, ktorý sedí sám, trpí a nevidí v ničom nádej. Ráno vstáva, ide do práce a unavený sa vracia domov, lenže v skutočnosti domov nemá. Nedokáže sa vymaniť z nekonečnej špirály opakovania. Rovnaké myšlienky, rovnaké činy, rovnaké ničenie sveta okolo seba...

Temnota v mysli. Mysle v temnote. Zlo a dobro.

Bola som prázdnota, ktorá poskytovala priestor pre všetko čo existuje. Letela som ďaleko od môjho tela. Videla som planéty, slnečné sústavy a galaxie, ktoré sa v okamžiku strácali a vzdŕaľovali v obrovskej rýchlosti. Na konci bola geometria, za ňou číselné vzorce...

Až som sa nakoniec našla v úplnej tme sedieť pred obrazovkou počítača. V ľavom hornom rohu blikal kurzor.

„Všetko sa dá napraviť,“ ukázal sa text.

Pomyslela som si: „Napraviť čo?“

„Vraciame ľudí späť v čase. Narodia sa znovu ako deti s poznaním, ktoré ich vedie k harmónii a jednote. Môžu zachrániť zem pred tým čo sa stalo. Pred katastrofou roku 2050. Budú sa rozpamätávať na to kým sú. Ich svetlo prebúdza. Budú žiť v dobe očisty zeme a nasmerujú ľudstvo. Ešte nič nie je stratené.“

Predo mnou sa otvoril portál. Cezeň som videla planétu Zem. Takú, aká bola pred rokom 2050. Uchvátila ma jej krása. Žiadna z planét, ktoré skúmame, ju nenahradí. Vedela som to. Vždy som to vedela.

Z myšlienky ma vytrhla prísne vyzerajúca doktorka. Odkášľala si. Ostatní boli ticho, zízali na mňa, akoby videli ducha. Spustila: „Teda... ak tomu správne rozumiem. Tí mimozemšťania chcú zachrániť zem? Prečo by ich niečo také zaujímalo?“

„My sme tí mimozemšťania. Všetci sme. Na iných úrovniach existencie... myslím. Existuje iba jedno vedomie. Zdroj všetkého.“

Mračila sa. „Aha...“ Tlmene sa zasmiala. Zdalo sa, že ich moje rozprávanie prestalo zaujímať.

„Viete čo si myslím?“ Spustila. „Podsunuli vám nejaké halucinogénne látky. Vyzerá to na dimetyltryptamín.“

Nedovolila mi nič povedať, len pokračovala: „A čo zvyšok posádky B6?“

Nad tým som sa zasmiala ja. „Tých nenájdete, ak nemáte stroj času!“ Škaredo na mňa zazrela.

„Vravela som... Posielajú ľudí späť na zem s novým poznaním, aby sa katastrofa, ktorá ju postretla, nikdy nemusela stať.“

Doktorka zbledla a vypla záznamník. Všetci potichu vstávali, poďakovali za môj čas a vyšli na chodbu. „Zbláznila sa,“ hovoril jeden z mužov.

Doktorka poznamenala: „Všetko čo sa tu stalo si nechajte pre seba, jasné?“